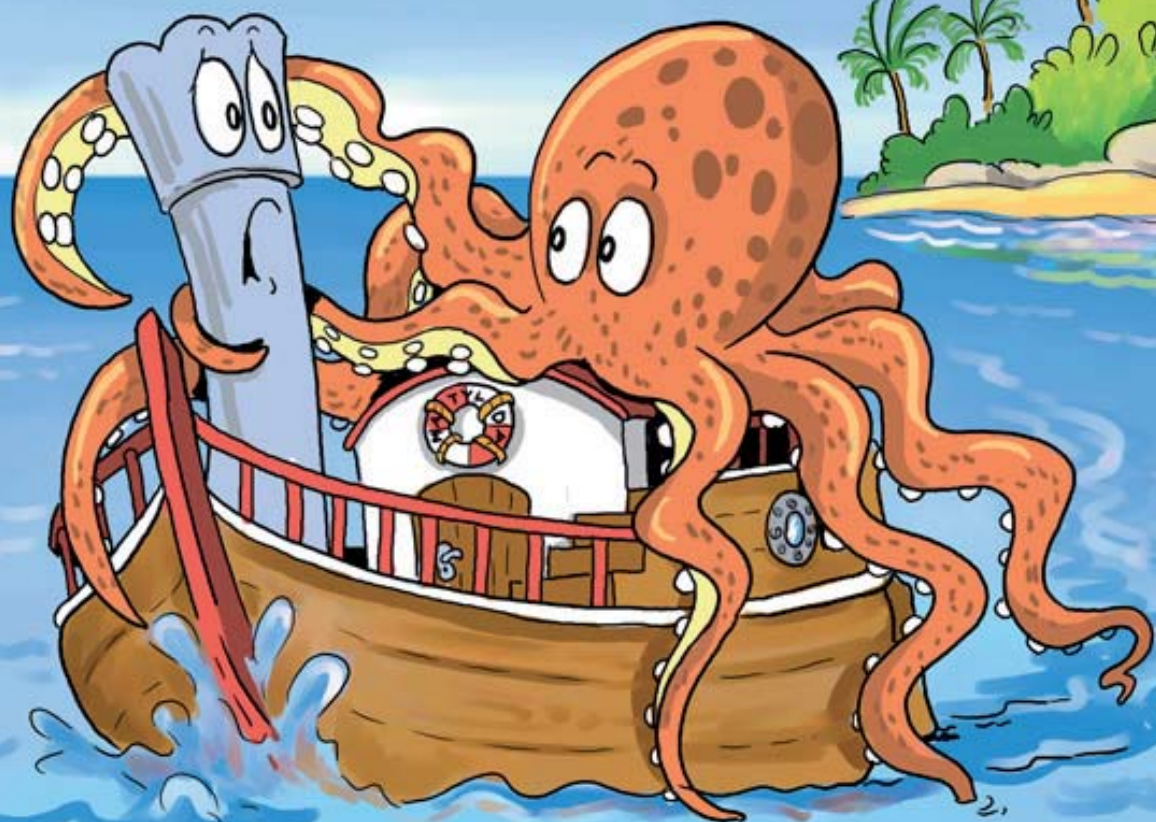

Pohádky loďky Matyldy

Cesta za Krásným ostrovem

Stanislava Bumbová

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Stanislava Bumbová

Pohádky loďky Matyldy
Cesta za Krásným ostrovem

Ilustrace Zdenka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel. +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 4145. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Návrh obálky, grafická úprava a sazba Jan Šístek
Počet stran 64
První vydání, Praha 2010
Vytiskly tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2010

ISBN 978-80-247-3574-0 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7423-7 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

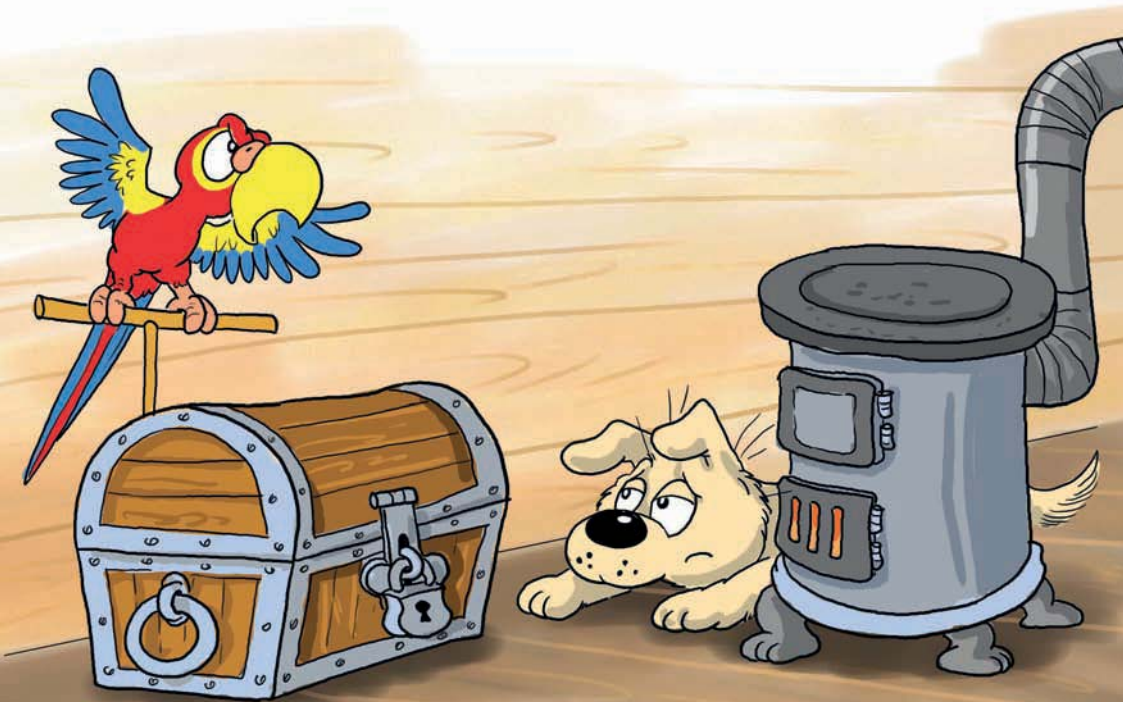
Kapitola 1	Jak se počítají tuleni	7
Kapitola 2	Nečekaná návštěva	12
Kapitola 3	Překažené vdavky	18
Kapitola 4	Ty še mi líbíš	27
Kapitola 5	Bouřka	33
Kapitola 6	Rostliny	38
Kapitola 7	Shledání	44
Kapitola 8	Papouščí romance	49
Kapitola 9	Různá štěstí námořnická	54
Kapitola 10	Majáček	59

Kapitola 1

Jak se počítají tuleni

Jó, moře, kluci, takové moře, to je věc. Sluníčko „nad ním vstává a to své hřejivé blýskání rozlévá po hladině, večer se zase choulí do mlhy nad útesy, která je tam jenom proto, aby mělo sluníčko měkké poležení. A moře dělá: šplouch, šplouch...“ rozpovídal se kapitán loďky Matyldy v chabě vytopené kajutě, když se tak houpal v houpacím křesle a tu a tam zabafal z fajfky.

Na bidýlku poskakuje papoušek, šlape si na pařátky, mává křídélky, aby zahnal zimu a nazlobeně si něco mumlá pod zobák.

Na kamnech je přilepený pes:

„Šplouch, šplouch,“ myslí si. „To ať Kocábka vykládá rackům. Bájí si o sluníčku a přitom míříme plnou parou do Studeného moře!“

„Rrackům ne,“ brblá prokřehlý papoušek. „Ti by se mu vychechtali.“

„Je tu zima, až praští!“ zavrčel pes.

„Nerrozčiluj se, Chlupe. Nejraději bych se zakulišil. Kapitáne, Burráček prrosí kulicha,“ vytrhl papoušek kapitána z teploučkého zasnění.

„Kam jsme ho jenom dali?“ drbal se v rozježených vousech.

„Někam mezi můj svetr a váš kabát, kapitáne. A jestli mě má psí paměť neklame, tak by to všechno mělo být v té pirátské truhle od pokladu, který Buráček tak neprozřetelně vysypal do moře,“ pronesl Chlup líně a s potěšením se díval, jak se mu kamarád čepýří.

„Neproozřetelně, neprozřetelně! Ten ošklivý pirrát mi chtěl vytrrhnu brrk!“ bránil se Buráček nakvašeně.

„To jsou věci, kvůli jednomu brku, vysypat někomu na hlavu celý poklad...“ dobíral si v legraci Chlup kamaráda. Buráček chtěl ještě něco říci o tom, jak ošklivému pirátovi alespoň nadělal pořádné boule, poněvadž taková zlatá cihla je docela těžká a na hlavu z nebe také nepadá každý den, ale než stačil něco povědět, přikryl ho Kocábka kulichem.

„Vaří se nám grog, kapitáne,“ oznámil Chlup poté, co se nasoukal do tlustého vlněného svetru po dědečkovi,

starém mořském vlkovi. I kapitán přehodil svůj kabát přes modrobíle pruhované tričko.

„Buráčkovi také dáme grog?“ zeptal se Chlup od kamínek.

„Ne, Buráček si dá čaj, vid', Buráčku,“ řekl kapitán konejšivě. Buráček se právě vypoťácel zpod kulicha a rozzlobeně si něco žbrblal o divných mravech.

„Rád,“ odvětil úsečně. Mrzel se, že mu tu dávnou příhodu nemohou zapomenout, ale že si od té mrzutosti rumu ani nelízl, to jako kdyby nevěděli.

Šel se raději podívat z kulatého okýnka, jak to vypadá venku:

„Brr, krry.“

Buráčkovi nešlo na rozum, proč míří Matyllda do Studeného moře. Šuškal se sice, že si Kocábka jede pro svou kapitánskou čepici, protože od té doby, co ji nemá, je celý nesvůj, takže, aby byl zase svůj, musí si ji u Studeného

moře najít. On ale říká, že jedou počítat tuleně, tak jedou počítat tuleně a basta fidli.

„Kapitáne,“ zavolal najednou Buráček od okna. „Může mít papoušek ze zimy fata morrgánu?“

„Nemůže,“ rozhodl se kapitán.

„V tom případě vidí Burráček trrosečníka!“ prohlásil papoušek hrdě.

„Ukaž,“ vykoukl z okýnka Chlup.

„Posádko, pozor! K vyzvednutí trosečníka připravit!“ udílel Kocábka rozkazy. Matylida poslušně zakotvila u velikánské kry, na které stál trosečník.

Trosečník? Trosečníček! Vlastně to byla malá křehounká holčička, celá rozechvělá zimou a mrazem.

„Do - do - dobrý den,“ pozdravila. Znělo to, jako když vás pohladí motýl.

„Ta je krrásná,“ rozplýval se papoušek.

„A voňavá...“ přičichl si Chlup, když ji Kocábka, s úsměvem od ucha k uchu, aby se nebála, přinesl v náručí z venku do kajuty.

„Kdepak ses tu vzala, maličká?“ ptal se jí dobrácky. Báł se, aby nenastydla, vždyť stála bosatá na tom studeném ledu!

„Já jsem prosím Jůlinka, víla z mořských pěn. Zatoulala jsem se sem z Krásného ostrova, když jsem si hrála s delfiny. Odvezli byste mě prosím zpátky, maminka se o mě bojí,“ mluvila tak sladce a teple, až kolem ty ledy začaly tát. „A také jsem tu našla kapitánskou čepici, nechtěl byste ji?“

Kocábka rychle strčil čepici pod kabát a honem s Jůlinkou do tepla. Buráček hned stavěl na čaj. Chlup si lehl u kamen a trošinku se ušklíbl:

„Prý počítat tuleně, pche.“

Kapitola 2

Nečekaná návštěva

Jůlinka seděla na posteli zabalená do tlusté námořnické deky a právě dopila poslední doušek čaje, který zchladle opisoval dno plechového hrnku. Kocábka zatím prohledával veliké mapy, rozložené po stole, lavici, Buráčkovi i po zemi.

„Bude mít rrymu. Urrčitě se nastydlá,“ mínil Buráček odkudsi zpod map.

„Vily nestůňou,“ tvrdil Chlup a měl pravdu. Ostatně, on ji měl skoro pořád. Možná byl maličko mrzout, ale pro kamaráda by tlapku do ohně strčil a rozhodně to nebyl hloupý pes. Věděl vám takových všemožných věcí, ale kde leží Krásný ostrov, to bohužel nevěděl.

„Krásný ostrov – kde to může být? Je tam alespoň teplo nebo zima?“ vyzvídal Kocábka, kterému mapy také vůbec nepomohly.

„Na Krásném ostrově, když sluníčko ráno vstane, vylétne houf nejkrásnějších motýlů za právě rozkvétajícími květinami všech barev a vůní a moře si rozčesává lehounkým vánkem vlny do alabastrova. Je tam tak moc pěkně, všichni se máme rádi a ... a vy nevíte, kde ho máte hledat? Krásný ostrov je přeci tam, kde je maminka...,“ rozvzlykala se malá víla.

„Neplač, najdeme ho, i kdybychom měli obeplout celý svět křížem krážem a třikrát zpátky!“ prohlásil Kocábka a Matylida udělala: „Uf.“

„To se sákrryš prrojedeme.“

„Nemudruj, Buráčku, a ke kormidlu,“ zavelel Kocábka.

„Rozkaz, kapitáne!“

Chlupovi se to zase tak moc nelíbilo. Podrbal se za uchem a pak řekl:

„Já bych nebyl zase tak hr. Když něco nevím, tak se zeptám...“

Jůlince vysvitl v očích jásavý plamínek, když Chlup vyprávěl o třech moudrých ledních medvědicích, z nichž nejmoudřejší je parádívá Betty. Na mapě si našli, že moudré medvědice odsud bydlí nedaleko a že by tedy stálo za to, jít se jich přeptat.

„Těm dvěma stačí dobré slovíčko, ale Betty by ráda dáreček než poradí,“ bručel si zamyšleně.

Dáreček pro parádívou Betty, to se lehkó řekne. Ale kde ho na Matyldě vzít? Houpací křeslo? Nebo snad postel či truhla? Deká ani polštář se jako dáreček nehodí...

„Kdepak, já už Krásný ostrov nikdy neuvídím. Ani maminku,“ plakala zase Jůlinka.

„Nebřeč,“ řekl jí Buráček. Chtěl jí potěšit a usednout jí na ramínko, aby jí osušil slzy křidélkem. Když ale těmi křidélky zamával, vypadlo mu z nich peříčko. Chvilku se vznášelo vzduchem, než houpavě dosedlo Jůlince do klína. Ono takové barevné papouščí peříčko není špatná věc.

„Posádko, máme dáreček,“ zajásal tichounce Kocábka, aby se peříčko nevyplašilo.

„Neměl bys tam ještě dvě? Ať to těm dvěma není líto. Třeba tyhle,“ ukázal si Chlup na Buráčkovi.

„Ty ne, tam to bolí!“ bránil si Buráček svou barevnou krásu, ale přeci jen se načepýřil a našel dvě peříčka i pro zbylé medvědice.

Pak už jim v cestě nic nestálo. Moudré lední medvědice opravdu nebydly moc daleko, ale cesta zasněženým krajem v mrazivém větru byla pro Matyldinu posádku docela obtížná. Brodili se vysokými závějemi, třásli se zimou a bolely je nohy, pařátky i tlapky. Všichni byli rádi, když už ty tři medvědice na ledovém plácku zahlédli.

Seděly pěkně spořádaně na sněhovém sedátku, od čeniců jim stoupala pára, pletly. Jedna svetr, druhá punčošky, třetí šálu. A tvářily se ohromně tajnůstkářsky.

„Ta krásná bělounká vlna je z jejich kožíšků. Každý večer si vzájemně vyčesávají nejjemnější chloupky a ty pak spřádají do klubiček,“ vysvětloval Chlup. Popošel k medvědicím a pozdravil, jak nejzdvořileji dovedl:

„Dobrý den, dámy.“

Medvědice po něm šlehly očkem:

„Dobrý, dobrý,“ řekly a pletly dál. Chlup už se nadechoval, aby se zeptal na Krásný ostrov, když se od pletení ozvala první medvědice:

„Kdepak. Já o Krásném ostrově nic nevím.“

„Já také ne,“ přidala se hned ta druhá.

„Možná Betty ví,“ mrkly na sebe obě.

Námořníci se zaraženě dívali jeden na druhého. Jak mohou vědět, na co se chtěli ptát, když se ještě nezeptali. A jak je možné, že o nich vůbec vědí?

Jen Jůlinka na nic nečekala, vzala Buráčkova peříčka a rozdala je medvědicím. Peříčka na zimním sluníčku zářila hned do žluta, hned do zelena, také do fialovomodra a na konečcích byla červená. Potom požádala o radu nejmoudřejší Betty, která si dala peříčko za ouško jako ozdobu svého zimního kožichu a pravila: „Ó.“ Opravdu jí slušelo.

„Za takový krásný dáreček vám poradím ráda.

A nedivte se, že o vás víme, v našem studeném kraji se nic neutají, všechno vyštěbetají tučňáci!“ usmála se moudrým úsměvem, ale to už se začala drbat na bříšku. Oni totiž

všichni medvědi, když přemýšlejí, tak se drbou na bříšku. Když tak „prrohnała brreberrky“, jak říkal Buráček, smutně řekla:

„Ani já o Krásném ostrově nic nevím. Táhle tím směrem je však Ostrov čarodějnic. Tam by vám snad mohli poradit. Ale pozor! Čarodějnice jsou ukrutně vdavekchtivé, obzvláště, když mají rej. Víc vám poradit neumím,“ řekla omluvně Betty.

Jiskřička naděje ještě neuhaslá.

Lední medvědice pak Jůlince daly ten bělounký svetr, punčošky i šálu, aby jí ve studeném kraji nebyla zima. Námořníci poděkovali a rozloučili se. Medvědice jim ještě dlouho mávaly, až je tlapy bolely, dokud jim námořníci nezmizeli z očí.

„To je mi krásně měkoučko a teploučko,“ pochvalovala si Jůlinka a všichni byli rádi, že je jí dobře.

Kapitola 3

Překažené vdavky

Ostrov čarodějnic leží na pomezí studeného a mírného kraje. Je tam ale docela nevlídno. Samotných čarodějnic bylo třináct. Každá měla nějaké zvíře, škaředý zahnutý nos s bradavicí a chlupem, falešné vpadlé oči, ostrou bradu a křivé modřinaté nohy i ruce. Byly ošklivé až hrůza.

Nejhorší ze všech byla třináctá babizna. Ta měla rovnou dvě bradavice se dvěma chlupy! Jmenovala se Krucajda Škajda Plevura Fujda, ale všichni jí říkali jen

Plevura. Tahle Plevura měla havrana Barnabáše, který se o vdavekchtivé ježibaby zajímal pramálo. To Plevuře vyhovovalo, protože neměla ráda, když se jí někdo, tak říkajíc, montuje do řemesla.

Vždycky za úplňku měsíce měly čarodějnice rej. V ten čas byly obzvláště rozrejděné.

A do takových končin teď mířila loďka Matylda. Hvězdičky světélkovaly na obloze a jéminkote, měsíčku zbývá do úplňku jedna jediná noc! To je nadělení. Matyldina posádka o měsíčkovskoúplňkovském rejdění nic nevěděla a zatím klidně spala v posteli. I když klidně, no...

„Chlupe! Chlupe!“ volal Buráček šeptem a žďuchl do kamaráda.

„Hm, co je?“ bručel Chlup rozespale.

„Nechrrápej!“

„To nejsem já, to je kapitán,“ zaposlouchal se Chlup do chrápání, které otrásalo celou Matyldou.

„Jůlinko, spíš?“ zeptal se Buráček přes postel. Jůlinka totiž ležela vedle kapitána, zatímco Buráček s Chlupem spali u jeho nohou.

„Ne,“ špitla Jůlinka. „vy můžete?“

„Zamlaskej mu do ucha, třeba přestane,“ radil Chlup. Jůlinka zamlaskala. Kocábka nic.

„Víc!“ ozvalo se z druhé strany dvojhlasně. A tak všichni mlaskali a Kocábka spal.

Ráno je zastihlo už u Ostrova čarodějnic. Ještě se tam spalo...

„Vstáváme, posádko, je pěkný den!“ protahoval se kapitán a zívl, že měl papulu jako dveře od maštale.

„Jak pro koho,“ zavrčel Chlup a byl by usnul vysílením, kdyby z okna neuviděl to, co uviděl. Ta vidina ho čapla za nos, táhla ho slepě ke dveřím. Chlup cupital jako koroptvička. A ze dveří, a po palubě, a plác do vody a že jako ke břehu, ale to už ho Kocábka vylovil. Chvilí s ním třepal, aby zase nabral vědomí, ale marně:

„Chlupe, ty pse jeden, co to vyvádíš?“

„Byla tam,“ mumlal Chlup. „nejkrásnější slečna v mém životě. Kocábko, černá, krásná, řasy jako smetáky. Kocábko, musí být mou, tu jedinou chci!“

„Chudák Chlup,“ spráskl křidélka Buráček, když se tak za ním dívali, jak v mžiku zmizel na ostrově.

„Musíme za ním, co když se mu něco stane.“

Ale ouha, to neměli dělat. Čarodějnice už totiž byly vzhůru a na případné nápadníky měly čuch. A Alfonz Kocábka byl na svůj věk ještě štramák! Než se stačili na ostrově rozkoukat, babizny je polapily a už je měly. Námořníci sice srdnatě vzdorovali, leč zbytečně. Přesila byla značná...

„Dámy,“ zjednala si Plevura ticho, „dneska v noci se vdám za Kocábku!“ a rozverně do něho žďuchla. „Holka půjde za družičku a papoucha budeme rožnit!“ Zavřely je do kamenné kobky, aby je měly pod zámkem, když se teď musí věnovat přípravě nočního reje.

Chlup zatím očichával tu svou slečnu. Nevěděl, že si na něm zkouší kouzelnou voňavku své paní, která by měla fungovat i na největšího nepřítele:

„Růžová voňavka, konvalinková, tu neznám, KOČKA!“ vyjekl, ale ona se na něho tak miloučce usmála a sladce povídá: